

Pau M. Duran President de la Lliga Jove de Montserrat i membre de la Germandat de Poblet

“Quan em faig catòlic alguns amics es creuen que he entrat en una secta”

■ “Una societat que no pensa si hi pot haver o no un Déu i el que això comporta és una societat condemnada al caos”

■ “La Lliga jove neix com un espai segur per a joves que volen exercir i formar-se com a cristians i com a catalanistes”

Mireia Rourera**Barcelona**

En Pau Duran (Badalona, 2002) és un jove convençudament catòlic i molt compromès en l'aspecte social. Jurista de professió i especialitzat en dret canònic, és el president de la Lliga Jove de Montserrat, el grup de joves de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, membre de la Germandat de Poblet, col·laborador amb la Casa d'Espiritualitat del Miracle i de la confraria de Sant Anastasi, i, a més, també col·labora amb l'Aula de Literatura i Meditació de la UB. Treballa com a redactor a Catalunya Religió. “Sempre he tingut un pòsit espiritual, la necessitat d'acostar-me a la transcendència. I parlo de necessitat i no de tria perquè realment és una necessitat, que et surt de dins, que no pots apaivagar i que fins que no trobes allò que realment t'omple, no hi ha manera de restar tranquil”, diu.

D'on li sorgeix? Perquè a casa seva no són gent especialment d'anar a missa, tinc entès. No, no, de fet, el pare és agnòstic. A la meua família sí que hi ha aquesta fe més tradicional, però no vinc d'una família especialment creient. És una necessitat que m'ha sorgit a mi, que em va venir de dins. A partir dels 13 anys començo a plantejar-me tota una sèrie de coses i una és que soc cristià i que crec en un déu que és el déu cristià. Ara bé, a aquest cristianisme li falta un cognom, perquè sabia que era cristià però no sabia quina mena de cristianisme.

Com sabia que era cristià? Segurament per motius culturals. Jo veia que la meua manera d'entendre la divinitat era una manera que s'encarnava plenament en la figura del Crist. I amb la Bíblia, que a casa sí que n'hi havia una, podia anar investigant... amb els recursos que un noi de 13 anys pot tenir, és clar. Vaig arribar a la conclusió que sí, que probablement per una qüestió cultural, i per la meua pròpia configuració mental, la imatge de Déu o el concepte de Déu que es vinculava a la meua manera d'entendre'l

En Pau Duran, al jardí de l'Ateneu Barcelonès, entitat de la qual és soci ■ M. ROURERA

era el Déu cristià. Llavors vaig començar a parlar amb totes les confessions cristianes que tenia al meu voltant.

Com, a parlar?

Vaig començar a conversar amb molta gent intentant entendre dins d'aquest Déu cristià, que és un Déu polièdric, diguem-ho així, amb moltes cares, quina d'aquestes cares o quines d'aquestes visions s'adaptava més a la meua manera de conviure amb la divinitat. I vaig acabar entenent que jo m'identificava amb el catolicisme. Llavors, amb 15 anys, després d'haver passat l'ingrés al catecumenat i fer la catequesi, em vaig batejar. I als 16 vaig fer la confirmació.

No l'havien batejat?

A casa sempre havien pensat que quan fos gran ja decidiria,

crec que amb l'esperança de que decidís no triar aquesta via. Però ha estat al revés.

I un cop sap que s'identifica amb el catolicisme, què fa? s'arriba a una parròquia?

Sí, parlo amb una parròquia de Badalona, on visc. Vaig fer la catequesi a la parròquia de Sant Josep i allà em vaig batejar i confirmar.

Amb aquesta parròquia ja hi tenia relació?

La meua família hi tenia una certa vinculació, també amb la de Santa Maria. El meu avi està vinculat a la confraria de Sant Anastasi i va molt a la cartoixa de Tiana; un o dos cops l'any es pujava a buscar la relíquia de sant Anastasi de la cartoixa i es baixava amb la relíquia a casa. Jo moltes vegades acompanyava el meu avi. També estic rela-

cionat amb les Clarisses de Badalona, que és on ara vaig a missa. Familiars meus hi havien anat a l'escola i sempre hi ha hagut com una vinculació.

I els amics, els de l'institut, perquè tot això passa quan fa l'ESO, com ho van veure, això?

Diguem que quan jo un dilluns els dic que el diumenge em vaig batejar les reaccions es divideixen en dos grups. Per un cantó hi ha les persones que se senten atretes potser per aquesta idea de misteri de la transcendència i en volen saber una mica més. Per un altre cantó hi ha una sèrie de persones espantadíssimes que creuen que he entrat dins una secta on hi ha una paraula monolítica que és el dogma i creuen que això farà que el meu pensament crític i tota la meua vida quedin anul·lats per dedicar-me a la divinitat.

La seva escola era religiosa?

No, jo sempre he anat a l'educació pública.

Però tenia nocions religioses?

Al nostre institut hi havia l'assignatura de ciutadania i valors ètics, però no es tocava, per exemple, res de diàleg interreligiós, les religions que tens al teu voltant, ni que fos per entendre que hi ha una tria de vida que es pot vincular amb una recerca de la transcendència que l'hem anomenada religió. No, no existia tot això, i què passava? Per exemple, arribàvem a història de l'art a segon de batxillerat, tocava estudiar, per exemple, el

Aplicar l'Evangeli en una societat tan individualista és molt complicat; l'Evangeli és comunitat

Sant Sopar de Da Vinci i la gent no entenia qui eren aquells personatges ni què feien tots asseguts a una banda de la taula. Quan això passa en un institut públic tenim un problema, i això no és proselitisme, estem parlant de cultura.

La societat ho entén, que un jove ara de 23 anys sigui catòlic?

No. Perquè la societat té una tendència, moltes vegades fonamentada en el prejudici, a tractar d'estúpida o d'ignorant aquella persona que vol aprofundir en la seva vida i en la seva posició religiosa. Ara mateix, per exemple, dir que ets espiritual, que vols connectar amb l'univers perquè ets una persona espiritual... la societat ho veu molt bé. El problema és quan vols posar un marc que delimita aquesta espiritualitat per traçar què et connecta i què no et connecta amb la transcendència. Llavors, curiosament, aquella mateixa societat que si tu deies que eres una persona molt espiritual et tractava d'una forma fantàstica i s'interessava pel que feies, des del moment en

Pau M. Duran

què tu dius que ets una persona religiosa et titlla de ximple. Ras i curt: ets un ignorant que no es fa preguntes i per això entres en una religió.

A Catalunya és on hi ha més desafecció per la religió, pòsit encara de la relació del catolicisme amb la dictadura.

Això ha d'estar superat, sobretot perquè l'Església en part ha fet moviments per superar-ho. Jo crec que el problema va més enllà de tot això; vivim en una societat sumida en la postmodernitat i en un gran buit, que és el buit de Déu. Per què? Perquè en l'època moderna la religió era una cosa col·lectiva, tot-hom participava de la religió, i de forma cultural molt més accentuada. El pensament religiós era un pensament col·lectiu i qualsevol celebració es vinculava a aquests fets religiosos. Amb el pas de la modernitat a la postmodernitat, la religió passa de ser una cosa general a ser una cosa individual. Si a això hi sumes un sistema fonamentat en el consum i en la immediatesa, Déu no té espai. Hi ha un gran buit que la societat postmoderna ha intentat omplir de moltes maneres. Teories polítiques diverses, publicitat, consum, però no se n'ha sortit.

La societat va despistada...

Explorar si realment existeix Déu o no és una cosa fonamental inherent a l'ésser humà. Des del moment en què tu, en un context social, cancel·les aquest debat estàs negant una part important de la consciència humana. Per tant, tenim un problema. No dic que una societat sense Déu sigui una societat condemnada al caos, però una societat que no pensa si hi pot haver o no un Déu, amb tot el que això comporta, és una societat condemnadíssima al caos.

Diverses enquestes diuen que entre els joves hi ha un repunt de ser més practicants.

Jo crec que el jove cerca allò que no té, es fa preguntes que passen de forma indestruable per una reflexió sobre la transcendència. El problema és que hi ha aquest gran buit i el jove, des de la radicalitat pròpia de la seva joventut, vol entendre, vol acostar-se a l'espiritualitat.

Els joves avui teniu totalment assumit que som una societat pluricultural i plurireligiosa.

El jove creient d'avui en dia està molt còmode amb les altres confessions religioses. Per què? Perquè amb una càrrega social tan bèstia que et tracta d'ignorar quan ets creient, veure que altres persones creuen i viuen amb naturalitat la seva fe és un motiu de joia, encara que no sigui la mateixa fe.

En Pau Duran, jurista expert en dret canònic, a l'entrada de l'escalinata que puja al primer pis de l'Ateneu Barcelonès ■ M.R.

Carles Riba, el seu tòtem

Quan l'‘Odissea’ li va descobrir un món

“Carles Riba per mi és un tòtem, un dels grans intel·lectuals europeus del segle XX; tradueix dues vegades l'*Odissea*, fa poesia, per mi son essencials els seus llibres *Estances* o *Salvatge cor*, però també és articulista, crític, traductor... ho toca tot”, explica en Pau Duran, que recorda que el va conèixer de ben jove. “Quan tenia tretze anys un dia vaig obrir una traducció de l'*Odissea* que teníem a la biblioteca de casa, vaig començar a llegir i no entenia res. «Com pot ser, que d'un llibre escrit en la meua llengua no n'entengui res de res?», em preguntava. Aquest fet em va semblar sublim. I a partir d'aquí

vaig començar una relació molt personal amb ell i vaig començar a estudiar i a llegir l'*Odissea* i a descobrir el gran autor que l'havia traduït. Des que tenia tretze anys que va començar aquesta admiració per Riba en Pau Duran va dues vegades a l'any (el dia de Sant Jordi i el dia de l'aniversari del poeta, que és el 23 de setembre) al cementiri de Sarrià a honorar l'escriptor davant la seva tomba (que comparteix amb la que va ser la seva esposa, Clementina Arderiu). Carles Riba és una de les passions d'aquest intel·lectual i jurista que avui també fa de periodista a Catalunya Religió.

“Al meu institut es feia l'assignatura de ciutadania i valors però no es tocava res de diàleg interreligiós

“Sempre he trobat molt suggeridora l'espiritualitat cistercenca de Poblet, l'essència

La realitat és que els joves van poc a l'església.

Però tampoc van al teatre, ni van als museus, tampoc es troben, viuen en un univers paral·lel, amb la pantalla, on només existeix l'individu i la sobreexposició de l'individu. A partir d'aquí, òbviament, aplicar l'Evangeli és molt difícil, perquè l'Evangeli ens crida a la comuni-

tat. La paraula *església* vol dir “assemblea”, i en el nostre cas, a més, és una església universal.

Vostè és el president dels joves de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat.

La Lliga sorgeix ara fa 126 anys, perquè una sèrie de joves que es consideraven cristians i catalanistes van adreçar-se al que des-

prés seria el bisbe de Vic, Josep Torres i Bages, i li van demanar crear un grup on conrear aquestes dues vessants, la catalanitat i la fe. La idea de fer una lliga jove que vol reprendre una mica aquest sentit inicial sorgeix a partir de tot de joves que no rebutjàvem aquesta dicotomia, catalanitat, cristianisme, i que ara mateix tampoc teníem un

RELIGIONS

Generalitat de Catalunya
Departament de Justícia
Direcció General d'Asser Religiosos

espai segur on trobar-nos. Els joves que van a l'església moltes vegades no poden arrelar, no poden vincular-se amb una paròquia, perquè o són l'únic jove o no acaben d'encaixar amb els grups de joves que existeixen ara mateix. La Lliga jove de Montserrat neix com a espai segur per a tots aquests joves que, sent catalans i sent cristians, vulguin trobar un espai per formar-se a nivell pastoral i a nivell nacional amb altres joves que puguin compartir aquesta mateixa essència. Tenim molta feina amb el tema de la llengua i també amb la pròpia fe. Hi ha una frase, un vers de l'himne de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, per nosaltres un tòtem, que diu: “Som cristians i catalans, que és com dir herois dues vegades.”

També és membre de la Germanitat de Poblet. Com és?

Perquè en el moment de fer eclosió la meua relació amb l'espiritualitat, Poblet sempre va tenir un lloc preeminent. El meu regal d'aniversari molts cops era anar al monestir de Poblet i quedar-me a dormir a l'hostatgeria externa, perquè allà hi notava un pulmó que respirava i que respirava al mateix ritme que ho feien els meus. Sempre he trobat molt suggeridora l'espiritualitat cistercenca, l'essència. Quan tu entres al monestir de Poblet o a qualsevol dels grans monestirs cistercencs, d'entrada ja trobes una arquitectura extremament depurada en les formes, sense adornos, sense decoracions, però que, en aquesta senzillesa de pedra, recull tot el misteri de la relació entre Déu i l'home.

Hi va sovint, a Poblet?

Tantes vegades com puc, en les activitats de la Germanitat, però també demano d'hostatjar-me a l'hostatgeria interna.

Té vocació per ser capellà o religiós?

Jo he arribat a la conclusió que la meua vocació és laica. Això no vol dir que no et puguis incardinar amb una família. En el Císter aquesta relació entre laics i persones ordenades o amb vots de vida consagrada ja és una gran família. Per mi anar a Poblet no és només allò de recarregar les piles, és anar a tibar una mica la corda de la meua espiritualitat. Moltes vegades tenim la percepció que el monjo és una persona que es tanca en un monestir per no saber res i que de fuig la vida. Al contrari, el monjo és una persona que acull la vida, que conviu en la vida. ■